

lertid har Kommissionen jo gjort det, og den ærede Ordfører for Partiet Venstre, det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Kragh), har nu nævnt dette og erklæret, at hvis der ikke fremkom nogen Udtalelse fra Regeringen derom, vilde det sige, at Regeringen samtykkede i, hvad der blev sagt af det ærede Medlem. Dette kan jeg ikke gaa ind paa. Aarsagen, hvorfor jeg i Overensstemmelse med mine Kolleger ikke har udtalt mig om denne Sag, er først og fremmest den, at det ikke forekommer mig videre passende i Øjeblikket at diskutere, hvorledes vi skal bruge denne Overdragelsessum, naar Afgørelsen i denne Sag ikke er faldet. Der kunde dog være en vis Rimelighed i at vente dermed, indtil Overdragelsen var sket, og Summen dermed var os sikret. Jeg forstaa ogsaa, at naar andre Medlemmer af Kommissionen, f. Eks. et æret Mindretal, som staar her i Nærheden af mig (Sonne), ikke har villet udtale sig derom, er det rimeligvis ogsaa ud fra denne Betragtning, som ikke er ualmindelig hos Folk. Dernæst skal jeg sige, at det under de nuværende Omstændigheder, hvor vore finansielle Forhold ligger saa usikre, som de nu gør, og ingen med Tilforladelighed kan sige, hvorledes Statens Indtægt vil forme sig i det kommende Aar, hvor stærkt den vil forringes, paa hvormange Punkter den vil forsvinde, medens samtidig alle er ganske overbeviste om, at Statens Udgift sikkert ikke vil forringes, men snarere under vanskelige Forhold, der kan opstaa, vil forøges, forekommer mig tvivlsomt, om man overhovedet nu kunde tage nogen Bestemmelse om, hvorledes større Summer, der flyder ind i Statskassen, skal benyttes, jeg tror, at man maa vente til senere med at tage den virkelige Bestemmelse derom. Derfor er jeg ogsaa paa Forhaand uvillig til at mene, at det var klogt nu, om jeg saa maa sige, at blive enige om ved Udtalelser fra forskellige Sider, at der skulde disponeres ved særlig Lov over denne Overdragelsessum. Naar man derimod mener, at en Del af denne Sum bør gaa til Erstatning for mulige Tab, som Øernes Indvaanere kan lide, eller for Tab ved den Orkansgade, som er overgaaet dem, er jeg ganske enig deri. Denne Orkansgade — jeg tør maaske sige det med det samme her i Tinget — vil, saa vidt den nuværende Guvernør i Øjeblikket kan være sikker i sine Beregninger, kræve omtrent 1 Mill. Kr. fra den danske Stat. Dernæst er det ogsaa rimeligt, at humane Foranstaltninger, som den danske Stat eller Øernes Befolkning har været med til

at støtte, kan fortsættes, altsaa hvad der af den Art ønskes fra Kommissionsmedlemmernes Side, vil efter min Mening ikke være fjernt fra Regeringens Ønsker. Hvis dernæst denne Sum kan anvendes i sin Helhed uden at skulle bruges til den løbende Udgift, om jeg saa maa sige — ingen kan i Øjeblikket vide, om det ikke vil være Tilfældet —, vil det være meget naturligt for mig som Finansminister at foreslaa, at en Del af den skulde bruges, som her udtalt, til Styrkelse af vor Reservefond. Jeg kan i den Henseende sige, at jeg vistnok er en af de første, i alt Fald den første Finansminister, som har henpeget paa, hvor svag vor Reservefond er, og i hvor høj Grad den trænger til Styrkelse, og intet skulde være mig kærere, end om det kunde være mig forundt i den Embedstid, der endnu er tilbage for mig, at foreslaa en saadan Styrkelse af Reservefonden. Paa dette Punkt er der altsaa heller ikke i Øjeblikket Uenighed mellem det ærede Medlem og mig, saa snart det drejer sig om Ønsker. Hvad jeg i Øjeblikket advarer imod, er kun dette, at man ligesom skulde sætte det fast i sit Sind, at vi kunde disponere over denne Sum uden at tage Hensyn til, hvilke Forhold der kan opstaa for os. Man har ikke tænkt paa denne Sum i Forvejen, da man skulde gøre Overslag over, hvorledes Forholdene til næste Aar vil stille sig, og jeg har da ogsaa for nogen Tid siden foreslaaet, at der skulde optages et Statslaan for at sikre os mod alle mulige Vanskeligheder, men jeg maa i dette Øjeblik regne med, og jeg tror, enhver Dansk regner med, at Forholdene kan blive saa overordentlig vanskelige, at vi ikke paa dette Tidspunkt kan træffe nogen som helst Bestemmelse om, hvorledes Pengene i Statskassen skal anvendes, og særlig da ikke, at de skulde anvendes paa en saadan Maade, at der kunde blive Besværighed for Staten, Finansministeren, Regeringen og Rigsdagen med Hensyn til at disponere over dem.

Kragh: At det ikke er Kommissionens Opgave at stille Forslag om, hvorledes det Beløb, der her er Tale om, eventuelt skulde anvendes, er jeg fuldkommen enig med den højtærede Minister i, men der er heller ikke noget Medlem indenfor Kommissionen, der har stillet et saadant Forslag. Det glæder mig da ogsaa, at den højtærede Minister i samme Aandedræt, som han udtalte dette, erkendte den væsentlige Forskel, der er paa at stille Forslag og at udtale et Ønske.